

a tudi svetle solze zdrkavajo po velem nagubanem licu. Odsevi lune trepečejo po sobi in obstanejo končno pri vratih. Nakrat se odpró in čedno opravljen gospod prestopi trhli prag.

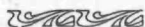
„Mati, mati,“ zakliče, „oh moja ljuba mati!“

Na nebo pa je pohitel žarek k luni in povedal, kaj je videl, in luna je pripovedovala zvezdicam; te so pa zažarele in zrle radovedno skozi malo okence srečno mater s sinom.

Log pa je šumel in šustel tajno, vrh se je pripogibal k vrhu in pripovedoval vsak svoje skrivnosti.

Vir se je lesketal, obsijan od lune, in pripovedoval cvetkam in vrbam, ki so se mu priklanjale, o časih, ko so bili vsi ljudje dobri in so bivale vile med njimi in jih osrečevale.

Cvetke pa so pozaspale in zasanjale. Vir pa je hitel nizdol, naprej in naprej; le tam pod kočo je obstal in malce poslušal, ko sta govorila mati in sin, in ko je pripovedoval sin, da je našel srečo le pri materi.

Sovražnik in prijatelj.

Jétnik, obsojen v večno ječo, se izmuzne nekoč iz temnice in beži, kar ga nesó noge. Za njim se spusti četa zasledovalcev.

On napne vse svoje sile . . . Pregarjanci jamejo zaostajati.

Ali glej, pred seboj zagleda reko z visokimi bregovi; ozko — ali globoko reko . . . In on ne zna plavati!

Čez reko je položena tenka, gnila deska. Begun stopi z ного nanjo . . . Pa glej: prav tam ob reki stojita njegov najboljši prijatelj in njegov najhujši sovražnik.

Sovražnik ne zine besedice, ampak le prekriža roke; a njegov prijatelj vikne na vse grlo: „Za Boga! Kaj delaš? Spametuj se, neumnež! Ne vidiš, da je deska vsa gnila? — Zlomi se ti pod ного — in izgubljen si!“

„Toda druge poti ni . . . ali ne vidiš pregarjalcev?“ zastoka nesrečnež obupno in stopi na desko.

„Ne dopustim! . . . Ne, ne dopustim, da se pogubiš!“ zavpije vneti prijatelj in izmakne begunu desko izpod nog. Ta se pa vrže hipoma v deroče valove in utone. — —

Sovražnik se zadovoljno zasmee in odide. Prijatelj pa sede na breg in začne bridko plakati za svojim prenesrečnim prijateljem.

Dolžiti samegasebe njegove smrti, pa mu ne pride na misel — ni za hip.

„Ni hotel poslušati! Ni hotel poslušati!“ tarna neutolažljivo.

„Sicer pa“, izpregovori naposled, „moral bi ostati celo svoje življenje v grozopolni temnici! Sedaj vsaj ne trpi več! Sedaj mu je bolje! Taka je bila pač njegova usoda! A vseeno mi je žal po njem — iz sočutja.“

In dobra duša tarna in zdihuje neutešeno dalje po svojem nesrečnem prijatelju.

Turgenjev. — Iz ruščine prevel Jelin.

